

Universitätsbibliothek Paderborn

**Annvs Diervm Memorabilivm Societatis Iesv. Sive
Commentarius quotidianae virtutis, notabilem vnius, vel
plurium in Societate vitâ functorum, virtute quapiam
insignium memoriam in menses diesque ...**

Nádasi, János

Antverpiae, 1665

XX. Die Martii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9625

FRANCISCUS
DIAZ COAD.

Hispanus
Compluti.
19. Mart.
1605.
xix. 32.

Infans la-
quittur.

Regula.

Charitas.

DE hoc testati sunt Pater & Mater, illum cum infans a Matris pectore penderet, videretque Patrem strictum ferrum in Matrem furenter torquere, obiecta manicula repente ac primò locutum dixisse: *Quem habes Pa-
dre? Quid agis Pater?* Ita Patris furo-
re admiratione infantis locuti repre-
sum. Compluti valetudinarij minister
factus, vitam duxit ad omnes chari-
tatis ac legum nostrarum apices appri-
mè attentam, non secus atque si le-
ges nostræ diuinæ decalogo essent pre-
ceptæ. Saucium cuiusdam & sordibus
plenum oculum cum linteolo exter-
geret, videretque infirmo id magno
dolori esse, lingua ita blandè extorsit
ut eum breui restituerit. Diuinæ præ-
sentiae memoria diuinæ Matris ac S.
Iosephi cultus nobilia illi fuere instru-
menta ad perfectam virtutem. Anno
1604. ruri charo suo in valetudinarij
cura socio dixit, sibi vitæ annum non

integrum superesse. Eidem Martio in-
eunte iam æger dixit id quod anno
superiore dixerat ceventurum, seque
die S. Iosephi migraturū ē vita. In-

S. Iosephi.

Mors.
B. V.

Taupertat.

terea illū rogauit ut taceret, atq; ora-
ret: id certò in futurū ut dixerat. Petro
Garcia medico clam dixit, sc̄ die S.
Iosephi moriturum. ita sibi esse di-
ctum à Virgine Matre, *qua ibi stat*, in-
quietabat, & certum locum cubiculi
commonstrabat. Rogabat ergo ut pre-
tiosa sibi non praescriberet. sed illa quæ
molesta sunt & vilissimè constant.
Consulendum esse Collegij paupertati.
Ipso die, Sacramentis iam antea
procuratus, cum putaretur mors ad-
huc procul abesse, visit ut P. Minister
accerseretur ad migrantis animam
commendandam. Parum id quidem
opportunum visum nocte intempestā,
nec apparente periculo, adfuit tamen
accitus Pater, ac petitam à Francisco
animæ commendationem recitauit,
& æger felicem animam tunc egit
cum preces illas P. Minister absolue-
ret. Scriptis hęc de Francisco Pater
ille Alfonso Ezquerrera, de quo
nos alibi.

XX. DIE MARTIL.

P. I A C O B V S
T Y R I U S.

20. Mar.
Scotus Ro-
mæ. 1597.
Studia.

S. P. Ignat.

IN huius cum adhuc puer primam
literaturam condisceret, capite ac
vultu radij quidam emicantes fre-
quenter conspecti fuisse dicuntur. Ei-
dem in Collegio Romano Logicæ o-
peram nauanti (ut ipse id faslus est
triduo ante mortem ei, apud quem
totius vitæ conscientiam expiauit, &
conscientiæ suæ rationes pro more in-
trospicienti) ante decem fere annos,
tunc iam mortuus S. Pater Ignatius

apparuit; acriterque coarguit, quod
languente primo ardore, aliquid ex
orandi tempore ad studendum decer-
peret, furto ignobili, plurisque face-
ret scientiam quam virtutem. Tunc
verò Iacobus accessorum ut vocant
principalis, studia virtuti coniunxit
quidem, sed postposuit; factus postea
Germaniæ Assistens, sub vita finem
videre sibi visus est per quietem, se
cum eo qui sibi sacrificanti ministrabat
Adamo Vuakob coadiutore pere-
grinacisci, & Adamo breui postis.
Martij extinto, ipse quoque se ad pe-
rigrinationem, sive ad Patriam po-

Virtus pro
studjis.

Mors:

V 2 tius,

tius, composit, somnii sui memor, & mox æger 20. Martij decebens, peregrinationem suam inter mortales explicit.

P. M A N C I V S
FIRABAYASCI.

P. M I C H A E L
R O D E S.

Hispanus
Gerundæ.
20 Mar. 1613
ætat. 69.
Soc. 43.

Iter.

S.P. Ignat.

Mortif.

Pia colleg.

Oratio.
Damon.

Mortis:

Huius Patri Barcinonæ se Ignatio addere socium volenti, dixit S. Pater Ignatius, id non illum, verum eum, quem matrimonio suscepturus esset, filium, præstitum. Et vero Michael eam prædictionem impleuit. Barcinonæ Gerundam cum Franciso fratri sui filio (qui & ipse postea in Societate diem finiuit) euntē tempestas horrida & tenebræ occuparant. Ergo S. Ignatium suppplex implorat; cum Franciscus Michaeli: videns, inquit, ibi (& locum indicabat) Patrem Ignatium? Aduerit oculos Michael; & licet Ignatium nō videret vidiit tamen lumen facis instar. Quis præcedentis duxit, per duas ut vocant, leucas Gerundam appulsus est, face deinceps non visâ. Inde illi pietas erga Sanctum Patrem mirificè increuit per 30. annos supplicationi viorum præfuit, qui se ferijs festis, & festis diebus in templo nostro sepè flagellant sed & ipse tantâ scuâtiâ se afflixit, ut medicis opus fuerit, qui corpus contusum resuscitaret. Aiunt numerum iniri non potuisse illorum, quibus per illum Religiosa vitæ adeundæ desiderium intecit bonus Deus. Orandi & amans, & sciens, cum dæmone in conclavi suo non semel certauit acerimè. Morti vicinus ipse in eum quo morientes iacere solent situm se cōpositus; ipse sibi oculos clausit, atque ita mortem expectauit, & obiit.

Philosophicis, ac postea per biennium Theologieis eruditus disciplinis, in patria pro religione multum boni fecit, & multum mali perpessus est; ut benè faceret genti suæ. Sub Daifui tempestate inter eos fuit qui in Iaponia clandestini se oculere sunt ansi, quod Neophyros in fide firmarent. Labores, & magna rerum necessiarium penuria illum tandem prostrauere. Dolorum, quos acerrimos patiebatur, condimentum fuere cælestes delicie, quibus perfundi se persentiscaens, dulcissime in illa Iobi verba saepius soluebatur; *Hac mihi sit consolatio, ut affligens me dolore, non parcat.* Hisce saepius repetitis optabat tenebrimè ad Iesv, ad MARIAE conspectum quantocyus euolare, & euolauit non sine singulari suauioris latitudine significatione.

P. A N T O N I V S
IVLIVS BRIGNOLE.

Ante Societatem initam, nobilitate, opibus, matrimonio ac prole nobili, obitâ laudatè ad Philippum IV. Regem Catholicum Genuensis Republicæ nomine legatione, ac demum Senatoriâ eiusdem Reip. dignitate spectabilis; ubique magnum ingenij, eloquentiae, liberalitatis, fidei, & sapientiae specimen dedit. Deinde coniuge præmortuâ viduus, ad sacros ordines, denique ad Societatem Iesv, transiit, ac magno & foris, & inter nos exemplo sanctum Sacerdotis ac religiosi nomen impleuit. Patre adhuc superstite, donavit Reipublicæ Genuensi centum millia librarium ad usus.

Eleemosyna.

vſu belli naualis, quam animi amplitudinem postea in eleemosymis ergandis tam liberaliter ostendit, vt diuini thesauri praefectus, vulgo *Cafiero di Dio* dieceretur. Cumque domus etiam ſuæ rationem habendam eſſe moneretur, aiebat: *Dabo ego Deo donec dabit mihi Deus: & illi cura atque cordis erit domus mea, & liberi.* Id quod quām ex vero dixerit, ſatis oſtendunt, diuitiae ac florens fortuna illius domus & nominis. Religiosis, alijsque indigenib⁹, mittebat ſchedas quas collybifticas vocant, magnā vi auri inscriptas, quām à trapezit⁹ acciperent. Poſtea Societatem amplexus, dicebat ſe Societati nil dediſſe errorē deceptum quid putaret noſtra domeſtilia ſubſidio non egere; neque Confefſatio, neque alijs de Societate quibuscum familiariter agebat qā de re vñquam quicquam locuris.

Cū in Hispania apud Regem eſſet Orator Reip. Genuensis Xenodochio Italorum eleemosynam ſtabilem affignauit. Ibidem alijs ijs qui Xenodochio praeerant de imminendo agrorum admittendorum numero delibera ntibus, quingentoſ Hispanicos aureos (qui vulgaribus noſtris bus duobus æquiparari ferē ſolent) dedit. Die quodam, ingenioso ſpectaculo in theatrum dato nobilitatem recrearat; cū auditione accepit, eo die conſeuilſe nobilitatem ad Xenodochium pietatis cauſa itare; illo verò ſpectaculo factum vtreo die id omiſſum fue rit, adeoque Xenodochium conſuetā quā ab aduentanib⁹ expectabat ſtipe caruerit. Ergo vi iacturam illam luculentā liberalitate compensaret Antonius, illicē totidem aurea ſcuta Xenodochio misit quod ſpectatores nobiles in ſuo illo ſpectaculo numerarat. Alijs in magnā caritate annonæ mille aureos Hispanicos de dit, qui in tenuioris fortunæ familia-

rum domos diſtributi, aliorum quoque diuītum liberalitatem ad imitationem Antonij excitatavē.

Veniunt ex Hispania Genuam arculæ, quarum ſingulæ habent facile viginti millia Philippicorum; vt quidam vocant monetam illam argenteam octo circiter, aut paulo amplius, Iulios continentem. Nonnunquam totum illud argenteum, intra diei vnius in euallum diſpersi, dedit pauperibus liberalis manus Antonij. Vnde cūm aji quando Antonij Mater plures id genuſ arculas adhuc in conclavi eſſe opinaretur, ac de illis illis apud trapezitas collocañdias ageret, nec eas inueniret, vbi id quod erat intellexit, cas ab Antonio filio ſuo in diuorum Xenodochiœ ſubſidium fuſſe diſtributas, obſtupuit priuim, at (vt erat matrona cum primis prudens, ac pia) impensè poſtea gratulata eſt id ab eo faſlum, addito etiam elogio: Pecuniam illam apud optimum trapezitam ab Antonio collocatam; nempe callere illum artem auri ē luto faciendi. Alijs, quadraginta millia ſcutorum per notarium inſcriptis pauperibus: totidem millia ſummorum argenteorum (quorum ſinguli, ſcuti Romani valorem excedunt) vnicō die erogauit pauperum, vt vocant, officio. Anno 1651, paulo ante Societatem initam, impedit eleemosynæ nomine plus quām ducenta quadraginta millia librarum, id eſt plus quām quadraginta duo milia ſcutorum, additis ſexcentis & quinquaginta ſcutis. Eſt qui iniit quām e libris potuit rationem, & reperit, in ijs ſolūm quæ annotata erant (neque omnia notabantur) extremo ante initiam Societatem decennio, erogara ab illo in egenos plus quām quadrin genta ſexaginta quinque millia librarum. Iam viduus, & ſactis initiatus, vt plus Chriſto dare poſſet, veste valde vulgi, pauperis instar, contentus;

V. 3 parcebat.

parcebat expensis. Aiebat identidem: *Ego viâ orationis vix possum peruenire in calum, cùm orare non sciam. Videbo itaque ut per eleemosynas possim mihi facere amicos pauperes, vi me in tabernacula aeterna recipiant.*

Vocatio.

Tandem gesto foris munere sapientissimi atque ad omnia accuratissimi Senatoris, & humilis, liberalis, ac animarum studiosissimi Sacerdotis; ex voto aliâs iam concepto Societati nomen dedit, Iunocentio X. Pont. Max. (sine cuius facultate ad religiosum tyrocinium tunc aditus non dabatur) annuente, anno 1652. inconsciâ Mater, ac liberis. Scribebat magnâ Dei misericordiæ documentum esse quod à Deo, quem à se offensum dolebat, non ad inferni supplicium mitteretur, sed tanquam bene meritus, ad Societatem, ad Iesu familiam, vocaretur. Interrogatus à magno quodam viro, an viueret vocatione suâ contentus; annuit, & adiecit: quod si totum mundum unu ovo inclusum haberet in manu, onum illud unâ cum omni mundi gloria terra allideret. Per omnem vitam acri dolore se perurgeri sensit, quod tam serô fuisse ingressus in cœtum, in quo aiebat vitam duci non minore ferè innocentia quam duceretur in paradiſo terrestri. Vnde maximoperè gaudebat, & gratulabatur ijs qui religiosum iugum portare à teneris adolescentiæ annis incipiunt. Aiebat amico seculari; Neminem, neminem posse duobus dominis seruire: mutandum esse dominum cui seruiat. Pessimè seruiri Deo, Domino tam liberali, tam bono, vt supra condignum soluat, etiam pro solis desiderijs verè bonis: Mondo verò seruiri diligentissimè, cùm tamen soluat pessimè, ac suos oderit usque ad mortem aeternam. Scerè, Deo esse infinitè obstrictum, quod cùm tot alios, minus reos, permisit sub mundi tyrannide futuros martyres seculi, ac interituros, se ramen eruerit. Quocirca cor totum diuino amoris in holocaustum dedit; ac voti Sacramento obstrinxit facturum se quicquid is cui suam conscientiam gubernandam transcriptit, melius esse iudicauerit ad Dei gloriam, & maiorem in solida virtute progressum. Illo amore condiebat summa, & insima quæ agebat. Vnde quamlibet patellam in culina diuini amoris impulsu lotam, sibi pretiosiorem esse aiebat quolibet unione quantumlibet raro & caro, & quicquid auti ac opulentiae haberet mundus. Diuino sacrificio religiosè adeò operabatur, vt Mediolani apud aliquos qui sacrificanti adsuerant, & nomen illius ignorabant, sancti appellationem inuenient, quamvis id nomen sèpè alias illi sit datum à pluribus ob eximiam virtutis opinionem vndique concitatam. Inter orandum, horâ matutinæ commentationis dimidiâ perstatab fixis humi genibus, & brachijs latè explicatis. Tum se humili prosternebat, brachijs in crucem expansis, vel ad pectus adductis. Præter præstitutas indulgentiarum per stationes obtinendarum, aliasque preces, quotidie post meridiem, aut circa vesperum, dimidiâ horæ partem addebat matutinæ orationi quæ per horam integrâ mente perficitur. Concio[n]es meditabatur inter orandum ad lumen crucifixi. Sèpè in conclavi ex improviso repertus est apertis in cruce brachijs corde adeò in Deo absorptus, vt neq[ue] strepitum cum porta aperiretur aduerteret. Inter diuinum quoque officium, osculabatur terram identidem, & verbis quæ recitabat miscebat suspiria è profundo corde profecta. In tyrocinio, aduertere Novitij, etiam post meditationis evolutū tempus lachrymas illi ab oculis caderet infibre sancto. In villa secedebat ad orandum, in siccis fossis aliquando repertus

Amor Dñi.

Concio.

Oratio.

Charitas.

Concio.
pertus. Ad aliquod Societatis domi-
ciliū appulsus ex itinere, illicē se
ad visendum SS. Sacramentum reci-
piebat. Semper attentus ad cælestia, &
seria, hæc alia tanquam res viles de-
spiciebat. Anno sancto Romæ hospes,
nihil splendoris, hortorum, aut Ro-
manæ Majestatis spectare voluit; &
pietate sua perfunctus, abiit, ne Pon-
tifice quidem viso; licet tunc adhuc
secularis. Sæpè illi in mēte, sæpè in ore
versabatur eternitas. E cuius sinu vide-
batur petere quæ ad concionē dicebat.
Ad hortabatur ad seria, ad pœnitentia-
m, ad solidam minabatur: visus qui-
busdam Ionas pallidus, minax, &
squalidus. Ac licet illi ad sanctam
quandam elegantiam nil deesset, ti-
mebat tamen affectatas vanitates, &
insanias falsas, quibus delectantur
prurientes auribus. Etiam eius episto-
lae, ac pii libelli quos edidit, spirant
reconditam pietatem, ac solidum pe-
renne. Vnde vehementer dolebat, &
palam pro concione aliquando de se
dolenter questus est, optabatque om-
nia illa flammis exuri quæ olim iuue-
nili quadam libertate ingenij effude-
rat. Vnebat in eius pectore charitas
actuosa Confessiones pauperum tam
libenter ac tantā cum assiduitate au-
diebat, condiebatque verbis longè
suauissimis, vt ibi quoque ab illis no-
men sancti retulerit. Indias magnis
precibus flagrant expetiit. Item vt
peste affictorum obsequijs vitam pos-
set impendere; maxime cum Genua
anno 1656. peste arderet, id flexis ge-
nibus flagitauit.

Per iter interrogabat ductorem ec-
quis equorum esset deterior, & illum
sibi deligebat; cum diceret, alios me-
lioribus indigere.

In ægris domi visendis per frequens,
ac in abiectis etiam circa illos obse-
quijs perdidigens, nunc pium quem-
piam libellum illis lexitabat, nunc

verbo solabatur, nunc seruiebat.
Cremonæ, cùm per quadragesi-
mam concionaretur, & Sabbato
(pro more) quiesceret; ad Xeno-
dochium itabat, vt ægris aliquid
leuamenti afferret. Talis erga Deum
religiosa pietate, talis erga proxim-
mos assiduā charitate fuit Antonius:
iam verò erga se quis fuerit expen-
damus.

Perugil sensuum custos, Iobi pa-
etum cum oculis, imò & cum auri-
bus, ore, ac sensibus alijs, inierat. Ibat
per plateas (quando prodire iubebat
necessitas, vel obedientia) oculis humili-
deiectis ac vix apertis. Id quod cùm
in se notari aduerteret, roganti con-
fessario respondit; scilicet facere, ne quid
per oculos ingrediatur quod amorem
& quietem compositi cum Deo suo
cordis interpellat: deinde, ad retinen-
da impressa menti principia æterna,
quæ per sensuum foris delicias cap-
tantium libertatem sensim euaneantur
affirmabat.

*O ulorum
custodia.*
Cum ante initam Societatem diui-
nis commentationibus animum exer-
ceret; ad triclinium nostrum descendit
sacco induitus, & humi prostratus se
calcandum præbuit pedibus transeun-
tiuum, verbis grauissimis veniam pe-
tens scandalum quod se olim præbuuisse
aiebat editis libris pruritu liberioris
ingenij, plenos vanitatis ineptæ. Apud
suos, adeoque in sororis quoque, ac
etiam in filij sui domo (si quando eō
ire iuberetur) cum tantā demissi ani-
mi significatione versabatur, tanquam
si esset ignotus quispiam Coadiutor,
Patri pro socio tantum adiunctus: &
domum, velut piscis ad aquam, redire
quamprimum optabat, aiebatq; cùm
eō mitteretur, hanc obedientiæ cru-
cem esse. Domi, & foris nimium sibi
deferri putabat, contentus omnibus
quæ dabantur; neque quicquam nisi
id quod erat abiectissimum, pete-
bat

Mortifico

bat aut cupiebat.

Subacto præclarè sub humilitatis iugum animo, corpus quoque afflictione varia cruciabat, cùm diceret, *animi delicias esse corporis cruciatus*, & se non debere esse contentum afflictionibus illis quibus contenti esse possunt innocentes: debere se asperrima quoque pati, quippe qui se plurimum delictorum reum esse agnoscat. Ideoque multus erat in petenda ad id amplissima facultate, quam sibi præ alijs dicebat debere concedi: nec minus erat auditus in exequendis ijs quam impetraverat, quam fuerit in petendis.

Observatum est, in conclavi sæpè illum humi prostratum terram osculis, & lingua etiam cruce ductâ signasse. Flagris se verberans multo sanguine perfundebatur; idque sepius in hebdomadâ factitabat, atque in hoc faciebat quicquid facultatis poterat obtinere. Vtque id quod obtinuerat, quoquomodo extenderet, Psalmum *Miserere lentâ interspiratione pronunciabat*, dum se percuteret. Præter consuetum se flagris cædendi morem, addebat pro auctorario quotannis trigesita tres disciplinas, ortè honorandæ Christi ætrati, aculeatis catenulis roties se adstringebat quoties per obedientiam id liceret; perspè nudis asperibus incumbens, ut somnum caperet breuiorem, ac duriorum.

Præter consueta ieiunia Sabbatina, quamdiu id ei permittebatur, feriâ quartâ non nisi pane & fructibus; feriâ sextâ non nisi pane & vino veseebatur: & illo triduo etiam à recreatione consuetâ, seu colloquio, abstinebat, in sancto silentio totus absorptus. Donna nec esculenta nec alia admittebat & si quid occasione vel festi, vel aliâ, Mensæ inferretur non quotidianum, non attingebat. Dormiebat vestitus quoties id licebat: ut autem cùm hoc, tum alijs se afflanti modis crebrius

vti posset; non desistebat virginere iterum atque iterum, licet id sepius negaretur; ita suo desiderio dans aliquid leuamenti, etiam B. Aloysij imitacione. His enim aiebat se in spiritu adiunzari: alias timebat ne sine hoc veluti cinere frigeret bonus ignis, & illi invitus Deus tempor succederet: id quod in ijs fieri amat qui in se afflanti studio clangescunt. Hanc seuerè corpus habendi artem ac viam aiebat suisse viam Sanctorum quos legimus, atque suspicimus. Hac iuisse B. Borgiam perpetuum corporis sui hostem.

Cum anno 1661. Genuæ supremum Marti in quadragesima cœcionaretur, fecit id Apostolicâ quadam libertate in corripiendo, & ardore maiore quam hastenus; disertè aliquando pronuncians finem resolutionis suæ instare. Vbi verò morbus eum è pulpite deiecit in lectulum post duas ferè quotidiana rum concionum hebdomadas, exultabat; & medicis id mirantibus. de cælo ut Angelus loquebatur; cùm sibi persuasisset morbum illum sibi esse supremum. Vnde si quid piam de spe vita prorogandæ audiret, rogabat ne suam letitiam tam tristi omne perturbarent: neque quicquam se à medico audire posse molestius quam si eum liberum pronunciaret à morbo, hoc enim sibi non minus triste fore dicebat, quam tristis esset nauclero iam iam portum tenenti ventus illum in alcum mare ac procellas retrudens. Filiis suis, amicisque nobilibus circa lectulum, cùm iam propè à morte abesset, flecentibus, & aliquod aeternæ vita documentū perentibus, non prius annuit quam ut annueret, iuberetur à Præposito Provinciali, qui aderat. Tum dixit, loqui se in aditu aeternitatis, ubi procul absint causæ singendi. Nihil sibi in decretorio illo die esse iunctius! quam quod religiosus in Societate Iesu moreretur; ingressurum se illam

illam adhuc si necdum fuisset ingressus: dolere verò se quòd eam non ci-
tius fuisset amplexus. Agerent ipsi quoque, ac ibi & ita viuerent vbi &
prout mori vellent securius. Cordi haberent animæ suæ salutem quilibet,
ac dilectam sibi Societatem. Omitto lachrymas, & reliqua quæ illo tem-
pore fieri amant.

Cæterum ad extremum usque spi-
ritum totus erat in humilitate, ac pre-
tiosissimis occupationibus, virtutum
selectarum. Interrogauit P. Provincia-
dem, an petendum putaret ut sub ex-
tremum illud tempus probè cæsus
verberibus, humili collocaretur, cili-
cio ac cinere cooperatus. Sanctos id
olim flagitasse. At malle se idipsum
obedientiæ natui submittere: nolle

enim se facere quandam velut pom-
pam humilitatis suæ. Mereri tamen
supplicium illo maius. Quare id con-
cedendum aut negandum in eius ar-
bitrio relinquebat, obediens usque ad
mortem. Tenerimas Deo gratias a-
gebat quid ad Societatem vocatus,
admissus, ac in ea seruatus fuisset us-
que ad mortem. Antequam extremo
viatico muniretur, quatuor Professo-
rum vota ritè nuncupauit, decimo
Societatis initæ anno explero. Mor-
tuum, frequentissima nobilitas, atque
confluens conferta vis populi honora-
rauit: at cadauer in loculo ligneo,
præter communem morem, conditum est. Hæc, ac his plura de illo da-
bit eius vita quæ in lucem edenda pro-
pediem expectatur.

XXI. DIE MARTII.

P. G E R A R D V S F L O R E N T I I .

Belta Ant-
werpiz. 21.
Mar. 1616.
Stat. 50.
Soc. 10.

Fides.

Conf. quotid.

IN Hollandia per octo annos expé-
ditiones sacras obiuit impigritate
non minore quam gnatitate viarum
per quas hæreticos ad orthodoxæ fi-
dei lucem adducebat. Morbo apud
Prætorem Pagi cuiuspam simulato,
ab eo perbenignè acceptus, licet igno-
tus, adeò se insinuavit, ut ad religio-
nem Catholicam, illum, & paulò post
magnum vel etiam potissimum Pagi
partem adduxerit, familiaris consue-
tudinis facilitate potius quam fœlici-
tate pro concione dicendi. Quicquid
in se tenuissimæ cuiuscunque noxæ aut
labis aduerteret, adnotabar, & si copia
dabatur, confitebarur quotidie, idque
semper è charta. Antuerpiam reuoca-
tus, promptus paruit, paratus ad quā
vis Prouinciam, seu munus è nutu

obedientiæ obeundum. Unde asylum
erat omnium, & supplementum, quia
& poterat & volebat. Ægro cuidam
industriam nauabat sanus: & disertè,
illi prædictis; se illo citius è vita dis-
cessurum: id quod ipsa euentus veri-
tas affirmauit. Triduo ante mortem,
iam tunc æger, dixit se intra triduum
obiturum.

IOSEPH CLADERA COADIVT.

CVm magno incundæ Societatis Hispanus
desiderio portu, quam id quod Maioricæ.
optabat aſſequandi ſpe, teneretur, eo
quid se tanquam indignum, nec ido-
neum, minime cooptandum putaret,
celebris quædam à virtutis eximiæ
fama fœmina diuinitus introſpiciens
quid optaret, vel quid metueret. *Vade,*
ait, Joseph, Societatem Iefu Petre: nec time;
X impe-

21. Mar.
1616. xx. 67.